

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΣΣΩ

Ο διάσημος συγγραφέας, σιωπηλός και καρτερικός έρωτευμένος. Στα δίχτυα μιιάς άκόλαστης μαρκησίας. Η ώραία Φραγκίσκη. Η πυρραμίδα τών φρούτων. Ένα «Ίφηνικό τρίγωνο». Όπου ηλευεί όχι ε σύζυγος, άλλα ε φίλος. Έμπρός στο νεκρικό κρεβάτι, κλπ. κλπ.

Α σάς διηγηθούμε έδώ τήν λεπτότερη και ρομαντικότερη έρωτική περιπέτεια του διάσημου Γάλλου συγγραφέως Ρουσσώ. Πρόκειται για τόν σφοδρό αίσθημα του προς τήν ώραία κόμησσα ντ' Ούντετ, μια από τίς έξοχότερες γυναίκες τής έποχής του μεγάλου συγγραφέως, που έβριε περίφημη για τόν πνεύμα της και για τήν ωμορφιά της.

Ό Ρουσσώ διατρώουσε τήν πικρή ανάνησι τής φιληθόνος μαρκησίας ντ' Βαρένς, όταν, στό 1756, ή κόμησσα ντ' Έπιναί τόν προσκάλεσε για νά τόν φιλοξενήσθι στο θαυμασίο και ιστορικό κτήμα της, τόν Έρμιτάζ. Οί ανανώνισται μας θα γνωρίζουν τήν περιπέτεια πού είχε ο διάσημος συγγραφέας με τήν άκόλαστη μαρκησία ντ' Βαρένς, ή οποία έδηλητήριασε όλη τή νεότητά του. Για όσους δέν ξέρουν, θα προσθέσωμε έδώ δύο λόγια, προτού προχωρήσωμε στην αφήγησί μας.

Ό Ρουσσώ είχε μείνει όρφανός από μητέρα και πολύ μικρός έγκατέλειψε τόν πατέρα του, ο όποιος δέν έτρεφε κανένα ένδιαφέρον για τόν παιδί του. Έπιηγε τότε ώς μαθητευόμενος σ' έναν ψευτοδικηγόρο, όστερα σέ έναν χαράκτη, αναγκάστηκε όμως νά δραπέτευσθι από τόν κατάστημα του τελευταίου, γιάν τόν κακμεταχειριζόταν τρομερά. Τότε ένας παπάς πού τόν περιέθαλμει, τόν έστειλε στό μαρκησία ντ' Βαρένς, ή οποία είχε τή φήμη μιιάς καλοκάγαθης και φιλόφιλανθρωπης κυρίας.

Πραγματικά, ή μαρκησία πού ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερη του, ένδιαφέρθηκε πολύ για τόν νεαρό Ρουσσώ. Τόν έπιηγε κοντά της, τόν έσοπούδασε. Όταν όμως, έπειτα από λίγα χρόνια, ο Ρουσσώ έπαυσε νά είνε παιδί, ή μαρκησία δέν μπόρεσε νά κρατηθί πειά και του έξεδήλωσε όλο τόν πάθος πού πυρπολούσε τήν φλογερή καρδιά της. Ό νεαρός Ρουσσώ αναγκάστηκε νά υποκύψη στις όρμες αυτής τής σαρανταπεντάρας μαρκησίας. Έτσι, πέρασε τέσσερα χρόνια κοντά της, ή ανάνησι τών οποίων τόν κυνηγούσε άργότερα σάν εφιάλτης σέ όλη του τή ζωή...

Όταν, έπιτέλους, ο Ρουσσώ κατόρθωσε νά ξεφύγη από τά χέρια αυτής τής γυναίκας, ταξείδεψε στην Ίταλία, όπου έβριε μερικά χρόνια προσπαθώντας νά ξεχάσθι τήν ανάνησι τής μαρκησίας. Δέν είχε λοιπόν πολύν καιρό πού γύρισε στή Γαλλία κ' είχε άρχισει πειά νά γίνεται λόγος γι' αυτόν με τά πρώτα θιβλία πού έγραψε, όταν ή κόμησσα ντ' Έπιναί, πού τόν γνώρισε και τόν έξετίμησε, τόν έπροσκάλεσε, όπως είπαμε, νά τόν φιλοξενήσθι στό ώραίο της κτήμα, τόν Έρμιτάζ. Έκει ο Ρουσσώ γνώρισε τήν άδελφή τής κομησίας, τήν ώραία Φραγκίσκη, κόμησσα ντ' Ούντετ.

Η κόμησσα ήταν πολύ ώραία. Στο σαλόνι τής άδελφής της, τόν όποιο ήταν ένα από τά περιφημότερα σαλόνια τής έποχής, και στό όποιο συζητούν όλες ή διασημότερες του καιρού εκείνου, είτε στην πολιτική, είτε στα όπλα, είτε στα γράμματα ανήκαν, ή Φραγκίσκη έλαμπε με τόν πνεύμα της και τήν ωμορφιά της. Δηηγούνταί μάλιστα τώ έξής ώραίο ανέκδοτο γι' αυτήν και τόν Ρουσσώ:

Δέν είχε πέρασει πολός καιρός από τότε πού ή κόμησσα γνώρισε τόν συγγραφέα, ο όποιος είχε άρχισει νά γίνεται διάσημος για τίς τολμηρές και ριζοσπάστες θεωρίες του, όταν ένα θράβυ πού, μαζί με μια μεγάλη νυτροφία καθόταν στο τραπέζι, οί ύπνρηται έφεραν έναν μεγάλο δίσκο γεμάτον ροδάκινα, στσιβόμενα σέ σήμα πυρραμίδος, τόν ένα επάνω στο άλλο. Ό Ρουσσώ έπεθύμησε ένα ώραίο ροδάκινο, πού ήταν κάτωκάτω στο δίσκο. "Άπλωσε τόν χέρι του και τόν πήρε, αλλά ή πυρραμίδα χάλασε, καθώς τόν τράθηξε, και τά ροδάκινα έκύλησαν στο δίσκο.

"Α! τού είπε τότε ή κόμησσα, πού καθόταν πλάι του. Έτσι κάνετε και με τούς κοινωνικούς μας θεαμούς, κύριε. Με μια άπλη κίνησι, τούς ρίχνετε όλους κάτω. Ποίος όμως θα ξανασιά-

ξη αυτό πού χαλάτε εσεις;

Από τήν πρώτη στιγμή, πού ο Ρουσσώ έγνώρισε τήν ώραία αυτή και πνευματώδη γυναίκα, ένιωσε ένα άκαταμαχτο αίσθημα νά τόν τραβήξι προς αυτήν. Η κόμησσα ήταν από τίς σπάνιες εκείνες γυναίκες, πού ένισχύουν τούς άνδρες πού αγαπούν, πού τούς έμπνέουν και τούς ανεβάζουν σέ διαρκώς ύψηλότερες σφαίρες. Ήταν μια «Ηγερία» τής έποχής της. Ό Ρουσσώ, ο όποιος ήταν λεπτός και αίσθηματικός άνθρωπος, δέν μπόρουσε νά μείνι άνεπηρέαστος από μια τέτοια γυναίκα.

Μά κ' ή κόμησσα δέν έμεινε άδιάφορη έμπρός στο σπυθηρόβολο πνεύμα, στή λεπτή ψυχή και στον άπέραντο αίσθηματισμό του συγγραφέως. Αισθάνονταν γι' αυτόν μια τρυφερή συμπάθεια, ή ύποια, όπως θα δοίμε, δέν τήν έγκατέλειψε μέχρι τήν τελευταία τής στιγμή. Περισσότερα όμως πράγματα απ' αυτό τόν λεπτό, τόν πλατωνικό αίσθημα, δέν μπόρουσε νά δώσθι στον Ρουσσώ. Η καρδιά της έπαλλε για έναν άλλον...

Όχι, θέβαια, για τόν άνδρα της. Ό κόμησσ ντ' Ούντετ, δέν ήταν άνθρωπος για νά προσελκύσθι τήν συμπάθεια και τόν έρωτα τής ύπεροχής εκείνης γυναίκας. Η κόμησσα πού Έπιναί, ή άδελφή της, γράφει γι' αυτόν στα "Απομνημονεμάτα της: «Είνε ένας χαρτοπαίκτης έξ έπαγγελματός, άσχημος σάν διάβολος και χωρίς κανένα στρατιωτικό νά αξίωμας. Έπέτυχε, όστόσο, άργότερα, χωρίς στα μέσα πού διέθετε στην αλλη του βασιλεύως, νά φθάσθι έως τόν βαθμό του στρατηγού, χωρίς ποτέ τόν νά γνωρίσθι. Είνε στρατός και τί είνε πόλεμος.

Ό κόμησσ παντρεύτηκε τήν ώραία Φραγκίσκη, όταν αυτή ήταν μόλις δέκα έξ έτών.

Ό Ζαν Ζακ Ρουσσώ

Από τήν πρώτη μέρα κατάλαβε, δτι δέν θα μπόρουσε νά κάνει εύτυχημένη τήν γυναίκα, πού ή μοίρα έβριε στα χέρια του. Τής άφησε, λοιπόν, πλήρη έλευθερία και ο ίδιος έξ άλλου ήταν χρόνια συνδεόμενος με μια άσημαντή γυναίκα, με τήν όποια ταιριαζε περισσότερο ο χαρακτήρας του. Έτσι, ή κόμησσα, από τόν πρώτο χρόνο του γάμου της είχε συνδεθί μ' έναν άνθρωπο πού ικανοποιούσε τή ψυχή τής φλογερής τής ψυχής. Ό άνθρωπος αυτός ήταν ένας ποιητής, διάσημος στην έποχή του εκείνη, ο Σαιν-Λαμπέρ.

Η κόμησσα δέν έκρυβε από κανέναν τίς στενές τής σχέσεις με τόν ποιητή. «Η ζωή της ύπηρεζε πάντοτε ένα άνοιχτό θιβλίο, στο όποιο μπόρουσε δλόκληρο τόν Παρίσι νά διαβάσθι», γράφει κάπου ο ίδιος ο Ρουσσώ. Δέν ήταν ούτε στον άνδρα της άγνωστες ή σχέσεις αυτές. Στους κύκλους τής άριστοκρατίας τής έποχής εκείνης, τόν Ίφηνικό τρίγωνο, όπως τόν λένε, δέν έθεωρείτο διόλου έπιληψμο πράγμα, γιατί ή συνήθεια τόν είχε καθιερώσει. Έτσι και ή ώραία Φραγκίσκη έζησε δέκα πέντε δλόκληρα χρόνια άναμεσα σέ δύο άνδρες, στον έπίσημο σύζυγο της και στον φίλο της, χωρίς κανείς ποτέ νά παρανευθί γι' αυτό. Μια φορά μονάχα, ένας από τούς δύο τούς ζήλειψε, και αυτός δέν ήταν ο σύζυγος. Τό πράγμα συνέβη ως έξης:

Τό ζεύγος ντ' Ούντετ έώρτασε κάποτε τήν έπέτειο τών γάμων του. Η έκλεκτότερη Παρισινή κοινωνία είχε παρευρεθί σ' αυτήν τήν έορτή. Και ο Σαιν-Λαμπέρ είχε παρευρεθί έπίσης και μάλιστα, στο έπίσημο τραπέζι, ή θείο του είχε όρισθι δειξί τής κομήςσης, ενώ στο άριστερό καθόταν ο άνδρας της: Έξαφνα, στή μέση τής έορτής, μια τρομερή ζήλια σπάρσε τήν καρδιά του Σαιν-Λαμπέρ. Δέν μπόρουσε νά κρατηθί περισσότερο, και σηκώθηκε νά φύγη. Τού κάκου ή ώραία Φραγκίσκη έτρεξε πίσω του για νά τόν κρατήσθι. Έστάθη άδύνατο! «Και τότε—διηγείται, στα "Απομνημονεμάτα του ένας συγγραφέας τής έποχής—ή κόμησσα, για νά ικανοποιήσθι τόν φίλο της, έδωσε μετά λίγες μέρες μια μεγαλοπρεπή έορτή για τήν δεκάτη έπέτειο τού έρωτός της με τόν ποιητή, και στην έορτή αυτή ύπεκρέωθη νά μην παραστή ο κόμησσ.

Έτσι, ο δευσιός τής ώραίας κομησίας προς τόν Σαιν-Λαμπέρ έστάθηκε τώ μεγάλο έπιόδιο στό αίσθημα του Ρουσσώ προς τήν ύπεροχή εκείνη γυναίκα. Ό διάσημος συγγραφέας ύπέμεινε

καρτερικά αυτήν την κατάσταση. Θεωρούσε τόν εαυτό του ευτυχημένον και μόνον γιατί μπορούσε να την πλησιάη και να την συναναστρέφεται. Ήθευχία του αυτή έφθασε στο κατακόρυφόν της, όταν κάποτε έτυχε, επί τρεις ημερας, να λείψουν κοντά από την κόμησάα και ο φίλος της και ο άνδρας της. Τότε πειά, ο Ρουσσώ έπιλεε σέ πελάγη ευδαιμονίας. Καί τότε, κοντά στην γυναίκα εκείνη, που τόν ένέπνεε, έγραψε ο Ρουσσώ ένα από τά άριστοουργήματά του, τή «Νέα Έλιοίζα του», ή όποια άλλωστε είνε, σέ πολλά σημεία, πιστή περιγραφή τών σχέσεών του μαζύ της.

Μιά φορά μονάχα, ο Ρουσσώ δέν μπόρεσε να ύπερνηκήση τόν έρωτά του, και τόλμησε να ζητήση κάτι περισσότερο από την ώραία «Ήγερία» του.

—“Α! του ειπε τότε ή κόμησάα, Γιατί που τό λέτε αύτό; Σας θεσθαίω, ότι ειπε ο πιο άξιαγάπητος άνθωπος που έχω γνωρίσει στη ζωή μου. Μα ο φίλος σας Σαιν-Λαμπέρ έξερει πως δέν μπορώ να μοιράσω την καρδιά μου. Γιατί ζητείτε από τή φωνή σας Φραγκίσκη περισσότερο από ότι μπορέι να σας δώση;

Ο Ρουσσώ έφυγε κατηγυμμένος από κοντά της. Δέν ξαναγύρισε στο σπίτι της, παρά αφού εκείνη πήγε μόνη της στο δικό του, για να τόν διαθεσθαίωση, με δάκρυα στα μάτια, πως τά αισθήματά της δέν είχαν αλλάξει διόλου νι' αύτόν.

Έτσι ο Ρουσσώ ξαναγύρισε στον ρόλο του, του σιωπηλού, του καρτερικού έρωτευμένου. Καί τόν ρόλο του αύτόν τόν κράτησε πέντε δλόκληρα χρόνια, ώπου ή ώραία Φραγκίσκη έκλεισε για πάντα τά μάτια της, νεωτάτη, από ένα ξαφνικό νόσημα. Ο διάσημος συγγραφέης έτυχε να υή θροασκεται εκείνες τις μέρες στο Παρίσι. Έφθασε, αφού είχαν θάψει την ύπεοσην γυναίκα, στην όποια ειχε αφιέρωσε τό λεπτότερο αισθημα της ψυχής του.

Θά ειγηθηόυμε τώρα, έδώ, ένα τελευταίο ανέκδοτο, σγαικτικό με τόν δεσπό του διασήμου συγγραφέως και της έκλεκτης εκείνης γυναίκα:

Πιά στο νεκρικό της κρεββάτι, στεκόταν ο σύζυγος και ο φίλος της, θλιμμένοι και οι δυο, με κατεθασμένα τά μάτια. “Έξαφνα ειθαν στο λαϊμό της νεκρής ένα κομμά γουσό μενταγιόν. Ο Σαιν-Λαμπέρ τό πήρε στα χείλια του και τό άνοιξε, και ο σύζυγος έσκυψε από πάνω του, για να ιδη τί ειχε μέσα. Μα τό μενταγιόν δέν περιέχει την εικόνα ούτε του συζύγου, ούτε του φίλου. Άλλα την εικόνα του Ρουσσώ!

—“Ορίστε μία περιπέτεια, ειπε τότε ο ποιητής, άποτεινόμενος στον κώμητα, που δέν τιμά όντε σας, ούτε έμένα!

Ειχε όμως άδικο, ότι και όν υπέθεσε. Η τουφερή συμπαθεία, ή άλλη, ή ιδανική, που έτρεφε ή ώραία Φραγκίσκη προς τόν διάσημο συγγραφέα, ήταν ανώτερη από όλες τις ύπομιες που πέρασαν εκείνη τη στιγμή από τό μυαλό του Σαιν-Λαμπέρ...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ ;

“Ενας Γερμανός φυσιοδίφης, έβγαλε τελευταίως ένα διβλίον να ν' αποδειξη ότι και τά ζωα αυτοκτονούν, καθώς οι άνθρωποι.

Εινε γνωστό, ότι πολλές φορές θορκαίνε σκύλους μύφους από την πείνα και τή δίψα πιά από πτώματα τών κυρίων τους, οι όποιοι πεθάναν άξασφα σ' έρμηικά μέρη. Τόν θάνατο τών σκυλιών αύτόν τόν θεωρούσαν οι περισσότεροι φυσιοδίφες ως τάση ως αυτοκτονία. Ο Γερμανός έπιστήμων όμως, άρνείται τόν χαρακτηρισμόν αύτόν, λέγοντας πως τό σκυλί δέν μπορεί να ξέρη πως όν δέν εαθ θα φοσήση, πράγμα που είνε απαραίτητος προϋπόθεσις της αυτοκτονίας.

Τά ζωα που αυτοκτονούν—με την αούστηρ έννοια της λέξεως—εινε τό περισσότερία. Τά περισσότερια, όταν προαισθανθούν τό τέλος τους, σηκώνονται ψηλά όσο μπορούν κι' απομακρύνονται προς την θάλασσα. “Όταν φτάσουν πάνω άπ' αύτην, κάνουν ένα μεγάλο κύκλο κι' έπειτα κλείνουν τά σθεσά τους και θουτούν από τό ύψος που θρίσκονται μέσα στη θάλασσα και πνίνονται. Ή αυτοκτονία τών περιστεριών, εκτός του ήτι εινε συγκινητικότατη και ποιητική σέ άδαναστο βαθμό, αποδεικνύει και την ανώτερη γνώσι που έχουν τά περισσότερια για την ζωή από τ' άλλα πούλι.

Κι' ο έλέφας, τό νοσημότερο άπ' όλα τά ζωα, αυτοκτονεί κι' αύτός και μάλιστα μ' έναν τρόπο καταπληκτικό!... “Όταν ο έλέφας πεισθη ότι δέν έχει να έλπιη τίποτε πειά άπ' την ζωή, μένει ησυχικός μερικές μέρες κι' έπειτα πνίγεται και παρασώμενε έξω από μιά άπ' τις φωλιές ενός ειδοου νιγανταίαν μουμηκιών, που τωίνε πτώματα. Καταπίνει, λοιπόν, μερικά άπ' αυτά, δηλητηριάζεται και θρίσκει έτσι τό πιο φοικτό τέλος.

Αναφέρουμε ακόμη κι' ένα πείραμα του σοφού επιστήμονος, τό όποιο αποδεικνύει ότι κι' ο σκορπιός αυτοκτονεί. Μιά μέρα, στη μέση ενός κύκλου από αναμιμμένα κάοουνα, έβαλε έναν σκορπιό. Ο σκορπιός στην άρχη προσπάθησε να φύγη μέσα άπ' τόν κύκλο κλειό του, άλλ' όταν θεσθαίώθηκε πως αύτό ήταν άδύνατο, έψωσε την ούρά του και με τό κεντρί που είνε στην άκρη της, τρύπησε τό κεφάλι του κι' έτσι θανατώθηκε μόνος του.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

(Από τό Λεύκωμα της Δίδος Μελομένης Κουτουβαλή)

Η ΓΛΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΙΟΥΛΙ ΤΗΣ

Στη γλάστρα την άνθωπαρη νέο γιούλι μουσκοπνεί,
Βορρηάς φυσωμανάει, κι' ή γρηά του γλάστρα τό
και τ' άνθος ζενιόζεται (καλεί,
κι' ο σπόρος φεύγει, πάει! κί' ή γρηά του ή γλάστρα
Καιρός τόν παίρνει στα φτερά, (λέει:
καιρός τόν ρίχνει πάλλ...
Στά ξένα ο σπόρος ρίζωσε, “Έλα, σεμνό γιουλάκι μου,
στα ξένα ο σπόρος θάλλει... έλα μου άθωα παιδούλα,
Στη νέα γλυκειά μου δλά- Σύ'σαι τή γιούλι, Μέλιπο μου,
στησι (στησι κί'έγω μαι...ή Ζακυνθοιάλι”
I. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΤΗ ΔΙΔΙ ΜΕΛΟΜΕΝΗ

Τά χέρια μου εινε για να σπέρνουν
Τό μαύρο στίχο στ' άσπρο τό χαρτί.
Τά χέρια μου εινε για να γέρουν
Οί κουρασμένοι άπάνω τους καμηό!...

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Γλυκός που θνάει ο θάνατος
άν μοιάζη με τόν ύπνο!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Δεσποινίς,

Είς σελίδας Λευκωμάτων πρό πολλού, σας θεσθαίω, πως δει γράφω τίποτ' άλλο, παρά τ' όνομά μου μόνο.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΜΥΣΤΙΚΑ

Λουλουδία ολοσώδα τριγύρω
στη νιότη σου μ' άπλοχερά σκορπώ,
λουλουδία με τ' άτέλειωτό τους μύρο
που θα σου ειπουν, ότι ποτέ δέν θα σου ειπώ.

Τραγουδία θα σου ειπουν μουσικά,
που θα σ' ύψωνουν άπ' τή γη στ' αστέρια!
κι' ή νεράιδες με τά δυο τους χέρια
θα ραίνουν τή γλυκειά σου ώμορφία.

Π. ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Τη Δίδι Μέλω)

Θ' άφίσουε τό δάκρυ τους οι “Ερωτες
στα κίτρινα τριαντάφυλλα που θα ποτίσης,
και θα τό πουν ή ρίζες ή άφανέρωτες
να κοκκινίσουν την αούη που θα ζυμηήσης.
Και όταν έξαφνα τά ίδης τί κόκκινα που θνάει:
—“Εστ' είν' τά μάτια, θα σου ειπουνε, κι' εκείνων που αγαπάνε.

Θ' άφίσουε τό δάκρυ τους οι “Ερωτες
στα κόκκινα τριαντάφυλλα που θα ποτίσης,
και θα τό πουν ή ρίζες ή άφανέρωτες
να κίτρινίσουν την αούη που θα ζυμηήσης.
Και όταν έξαφνα τά ίδης τί κίτρινα που θνάει:
—“Ετσι είν' τό χρώμα, θα σου ειπουνε, κι' εκείνων που αγαπάνε!

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΔΗ ΜΕΛΟΜΕΝΗΝ ΚΟΥΤΟΥΒΑΛΗ

Μ' άρέσει του πατέρα σου τραγουδία να διαθάζω
Γιατί να πάλλη μέσα σ' αύτά νοιώθω καρδιά χρυσή.
Μά εκείνο που περισσότερο άπ' όλα του θαυμάζω,
Γιατί έχει μέσα του ζωή και γαρι περισή.
Και κάνει κάποια ποιησιον άγνή να δοκιμάζω,
Τό πιο ώμορφο τραγουδι του που έγέννησε...είσα, Σύ.

Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΦΙΛΑΤΟΥ ΜΟΥ ΜΑΡΙΝΟΥ

“Αν πάλι έζωντάνεφε οσυσμένων χρόνων λόσα
και στίχους γράφα εις έσε όφειλεται ή δόξα
του φίλου μου παιδι,
?Ω δένδρου αρχαίου κι' ευγενούς μωρόδελτο κλαδί!

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥΛΟΣ

Καλλίστου φίλου κόρη,
Calypso ne rouvait se consoler du départ d'Ulyssee. Εινε όμως ιστορικώς θεσθαίωμένον, ότι ή Καλυψώ θα παρηγορέτο, άν ει-νε και αύτη ένα Λεύκωμα. Τό Λεύκωμα εινε τό πλέον διασκε-δαστικό πράγμα του κόσμου, δι' όσουο τό διαβάζον...χαρής νά γράφου.

ΜΠΑΡΜΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ